



Arrest

nr. 73 797 van 23 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 29 augustus 1976 te Kazachstan. In 2001 verhuisde u van Kazachstan naar Tsjetsjenië. In januari 2005 huwde u er traditioneel met K. A. (...) (O.V. X). Op 6 november 2005 werd uw dochter S. A. (...) geboren te Grozny (Tsjetsjenië) en op 19 augustus 2011 werd uw zoon, A. A. (...) geboren te Aarlen (België). Uw problemen met de autoriteiten begonnen toen uw echtgenoot K. A. (...) in oktober 2007 in verband met zijn schoonbroer, Sa. A. (...), werd aangehouden en vervolgens twee tot drie dagen werd vastgehouden, waarna hij werd vrijgekocht.

Na zijn vrijlating hield uw man zich schuil tot hij naar België vertrok waar hij op 17 april 2008 asiel aanvraagde.

In juni 2008 kwamen Kadyrovtsi tot twee keer toe naar het appartement van uw schoonouders, waar u verbleef, op zoek naar uw man.

Omdat de situatie er voor u en uw dochter te gevaarlijk werd ging u met uw dochter in juli 2008 bij uw moeder in Pervomaiskaya wonen, waar ook uw neef, D. S. (...), de zoon van uw zus, woonde.

De problemen die de aanleiding vormden voor uw vertrek begonnen op 15 mei 2009 toen er in het centrum van Grozny een terreurdaad plaatsvond gericht tegen het gebouw van de afdeling Binnenlandse Zaken (MVD). Uw neef D. S. (...) kwam die dag verwond thuis. U vermoedde dat hij bij de terreuractie betrokken was. Twee onbekenden kwamen hem nadien ophalen.

Op 16 mei 2009 om zes uur 's ochtends vielen twee Kadyrovtsi bij u en uw moeder binnen. Ze waren op zoek naar uw neef. Toen ze zijn bebloede kleren vonden beschuldigden ze u ervan hem verborgen te houden net zoals u uw man zou hebben verborgen. Ze namen u mee naar een onbekende bestemming waar u drie dagen werd vastgehouden. Ze beledigden en sloegen u, en één van uw belagers verkrachtte u. Op 19 mei 2009 werd u vrijgelaten nadat uw schoonbroer, R. U. (...), u vrijkocht via zijn connecties die hij overhield van toen hij nog bij de stedelijke politieafdeling (ROVD) werkte. Uw moeder overleed op dezelfde dag als uw vrijlating. Na uw vrijlating verbleef u bij de tante van uw schoonbroer in Shatoi (Tsjetsjenië).

Op 19 september 2009 vertrok u van Shatoi met twee Tsjetsjeense chauffeurs naar Wit-Rusland. In Wit-Rusland, vermoedelijk in Brest, vertrok u met een andere chauffeur naar Polen, waar u vervolgens overstapte in een derde wagen.

Op 23 september 2009 kwam u in België aan en u diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, een convocatie gericht aan uw man en de geboorteakte van uw zoon."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de autoriteiten. Deze problemen ontstonden nadat uw man werd aangehouden in verband met zijn schoonbroer en uw neef werd gezocht naar aanleiding van een terreuractie op 15 mei 2009.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot K. A. (...) (O.V. 6.246.214) op 25 november 2008 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn asielrelaas bedrieglijk werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 maart 2009 en zijn beroep bij de Raad van State werd verworpen op 22 april 2009.

Aangezien de door u aangehaalde elementen gedeeltelijk voortvloeien uit de door uw man aangehaalde problemen die bedrieglijk werden bevonden in het kader van zijn asielaanvraag, wordt de geloofwaardigheid van deze problemen in het kader van uw asielaanvraag eveneens ondermijnd.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u met de autoriteiten in uw land van herkomst problemen kreeg omwille van de problemen van uw man (CGVS, p. 6, 10-12).

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw man werd genomen, wordt verwezen naar de hem betekende beslissing, waarvan een kopie werd gevoegd bij uw administratieve dossier.

De convocatie die u voorlegt en die gericht is aan uw man, verandert bovenstaande vaststelling niet. Zo moet worden opgemerkt dat de convocatie geen informatie bevat over de zaak in het kader waarvan uw echtgenoot zich diende te melden noch over de hoedanigheid waarin hij zich diende te melden. Ook de stempel van de uitreikinginstantie in de linkerbovenhoek ontbreekt.

Al deze elementen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de convocatie, waardoor de bedrieglijkheid van het asielrelaas van uw man alleen maar kan worden bevestigd.

Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat uw schoonbroer, door wiens hulp u zelf ook vrijkwam, voor de Tweede Tsjetsjeense Oorlog bij de ROVD werkte en hij nog steeds veel connecties heeft (CGVS, p. 14).

In ditzelfde kader kan tevens nog vastgesteld worden dat u zelf onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot de door u voorgelegde convocatie. Zo wist u hoegenaamd niet wanneer de convocatie toekwam noch door wie uw man werd opgeroepen of wanneer hij zich diende te melden (CGVS, p. 6-7). Op de convocatie staat nochtans duidelijk aangegeven op welke datum en bij welke persoon uw man zich diende te melden.

Indien u werkelijk problemen kende met de autoriteiten in uw land van herkomst omwille van de problemen die uw man met de autoriteiten had, is een dergelijke onwetendheid over de aan hem gerichte convocatie niet aannemelijk.

Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat uw problemen omwille van de problemen van uw echtgenoot niet de aanleiding vormen voor uw vlucht naar België (CGVS, p. 5, 6).

Zo verklaarde u dat u bent gevlucht nadat uw neef, D. S. (...), werd gezocht nadat op 15 mei 2009 een terreuractie plaatsvond in het centrum van Grozny waarbij hij vermoedelijk bij betrokken was. Omwille hiervan werd u zelf op 16 mei 2009 aangehouden en vervolgens drie dagen vastgehouden omdat men u ervan beschuldigde zowel uw man als uw neef verborgen te houden (CGVS, p. 10-17).

U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel begin van bewijs voorleggen aangaande deze problemen.

Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs neerleggen van uw eigen aanhouding, vasthouding en vrijlating (CGVS, p. 13-15). U verklaarde tevens dat uw moeder op de dag van uw vrijlating overleed omdat ze door de militairen die jullie huis waren binnengevallen zeer hardhandig aangepakt was (CGVS, p. 15). Deze verklaring kon u echter evenmin met enig document staven.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo wist u niet door welke instantie u op 16 mei 2009 werd aangehouden en vervolgens drie dagen werd vastgehouden noch waar u werd vastgehouden (CGVS, p. 13).

Dit is opmerkelijk gezien u verklaarde dat uw schoonbroer via zijn connecties voor u een borgsom betaalde opdat u werd vrijgelaten en hij bijgevolg wist wie verantwoordelijk was voor uw aanhouding (CGVS, p. 14-15).

U wist verder evenmin hoe uw schoonbroer te weten is gekomen waar u werd vastgehouden en wie hij had betaald opdat u werd vrijgelaten (CGVS, p. 14-15). U liet bovendien zelfs na hiernaar te informeren (CGVS, p. 14, 15).

Ten slotte wist u net zo min wie uw neef op 15 mei 2009 kwam ophalen noch of hij in Tsjetsjenië officieel gezocht of vervolgd wordt of werd (CGVS, p. 13).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ook uw verklaringen met betrekking tot de terreuractie op 15 mei 2009, waarna uw neef door de autoriteiten werd gezocht en u op 16 mei 2009 vervolgens werd aangehouden (CGVS, p. 10-15), zijn bijzonder vaag en komen bovendien niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd (blauwe map, 5-11). Uit deze informatie blijkt dat er op 15 mei 2009 inderdaad een terreuractie plaatsvond nabij het kantoor van de MVD van de Tsjetsjeense Republiek in Grozny.

Het zou gaan om een zelfmoordactie waarbij de dader, Beslan Chagiev, zichzelf opblies aan het gebouw van de MVD in Grozny, nadat hij eerder had geprobeerd het kantoor van de MVD binnen te raken.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal kon u echter niet aangeven wat voor een terreuractie het was en hoe de explosie werd veroorzaakt. U zei dat de terreurdaad werd besproken op de televisie

en dat er sprake was van meer dan twaalf of meer dan twintig doden, waaronder vele militairen (CGVS, p. 15-16).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt daarentegen dat slechts vier personen omkwamen, waaronder twee militairen, de dader zelf en de chauffeur, en minstens vijf personen gewond raakten. U wist verder niet wie verantwoordelijk was voor de daad en of de dader(s) bij de explosie zelf om het leven kwamen (CGVS, p. 16).

Aangezien u na deze terreuractie werd aangehouden omdat uw neef erbij betrokken kon zijn geweest en daarom door de autoriteiten werd gezocht, is het opvallend dat u hieromtrent geen gedetailleerde en juiste informatie kon verschaffen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Tsjetsjenië met een wagen naar Wit-Rusland bent gereisd, waar u in Brest overstapte in een andere wagen die u naar Polen bracht (CGVS, p. 8-9). U reisde met uw eigen internationaal paspoort zonder visum (CGVS, p. 7). U kwam de EU bijgevolg binnen via Polen, waar u aan de grenspost echter niet persoonlijk werd gecontroleerd (CGVS, p. 9). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd.

Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone met een voertuig te betreden zonder geldige reisdocumenten en zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan de douane.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u de EU zou zijn binnengekomen met een BMW zonder persoonlijke identiteitscontrole (CGVS, p. 9).

Dit doet het vermoeden ontstaan dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u het vergat uit de auto te nemen van de chauffeur die u van Wit-Rusland naar Polen bracht (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

In ditzelfde kader kan bovendien opgemerkt worden dat u zeer vaag bleef over de door u afgelegde reisweg van Rusland naar België en u hierin zelfs geen interesse betoonde. U verklaarde namelijk dat het u niet interesseerde waar u zich bevond zolang u maar in België zou aankomen (CGVS, p. 8-9).

U stelde tot slot eveneens geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeur die u van Wit-Rusland naar Polen bracht voor het geval er onderweg iets zou mislopen en dat uw schoonzus alles had geregeld (CGVS, p. 9). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precaire onderneming, zowel voor u, gezien het persoonlijk belang u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw land van herkomst, als voor de passeur, die ernstige sancties riskeert bij het ontdekken van clandestiene passagiers.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort en de geboorteakte van uw zoon) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw zoon, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 31 oktober 2011 een schending aan van artikel 1, (A) §2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster laat betreffende de verwijzing in de bestreden beslissing naar het asielrelaas van verzoeksters echtgenoot, gelden dat haar echtgenoot *"nieuwe informatie betreffende zijn dossier bekomen heeft"* (sic) en dat deze stukken aantonen dat het onderzoek van zijn asielaanvraag in België destijds verkeerd was.

Verzoekster benadrukt verder dat zij zich zelf in *"een voor haar zeer nadelige situatie verstrikt heeft"*; de feiten die haar noopten haar land te verlaten zijn onafhankelijk van de situatie van haar echtgenoot en begonnen pas ongeveer één jaar na zijn vertrek. De asielaanvraag van haar echtgenoot mag volgens haar dan ook de geloofwaardigheid van haar eigen asielaanvraag niet aantasten.

Waar de bestreden beslissing vragen stelt bij de neergelegde stukken, argumenteert verzoekster dat het inderdaad gemakkelijk is om in haar land van herkomst documenten te bekomen aangezien alles er te koop is, maar dat dit *"niet toelaat tot het besluit te komen dat zij deze convocaties in die omstandigheden bekomen heeft"* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Voorts verklaart verzoekster dat het normaal is dat een oproeping de aard van de zaak niet vermeldt gezien het *"verrassend effect"* dat de politie wilt behouden voor de opgeroepene; volgens verzoekster zou de vermelding van de reden van de convocaties juist verdacht zijn.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekster tegengeworpen dat zij niet wist wanneer haar echtgenoot de convocaties ontvangen heeft en door wie hij geconvoceerd werd, terwijl de bijgebrachte convocaties deze informatie bevatten.

Verzoekster verklaart dat zij zich de maand in dewelke de convocaties werd overgemaakt niet meer kan herinneren, maar wel het jaar. Zij stelt tevens dat zij niet in haar huis verbleef op het ogenblik dat haar echtgenoot de convocaties ontving; het was haar schoonzus die hem deze convocaties overhandigde. Zij besluit dat het derhalve *"niet abnormaal is dat zij niet weet wie dit document bij haar gebracht heeft"* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Wat de vaststelling betreft dat een deel van een zegel op de convocaties ontbreekt, laat verzoekster gelden dat het vaak voorkomt dat een zegel beschadigd wordt tijdens het vervoer van een document en dat het ook niet uitgesloten is dat de politieagent *"doodgewoon vergeten heeft hem te kleven"*.

De motivering in de bestreden beslissing betreffende de contacten van haar schoonbroer met de politie doet volgens verzoekster de motivering betreffende het niet authentiek stuk te niet *"aangezien men hieromtrent een volkomen perfect vals document had kunnen verwachten"*.

Verzoekster wijt het feit dat zij niet alle documenten heeft kunnen inzamelen die aantonen wat er in haar land van herkomst gebeurd is, aan het feit dat zij *"haar raadsman zeer laat, en kort voor haar verhoor door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen ontmoet heeft"* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Waar de commissaris-generaal zich *"beklaagt dat verzoekster vaag is gebleven"* onder andere over welke overheid haar aangehouden heeft, terwijl haar schoonbroer er in geslaagd was verzoekster te laten bevrijden via zijn contacten bij de ROVD, legt zij hieromtrent uit dat haar schoonbroer een bedrag betaalde aan een derde en niet rechtstreeks aan diegenen die haar aangehouden hebben. Zij verklaart ook dat er in Tsjetsjenië veel plaatsen zijn die onbekend zijn en waarin mensen worden opgesloten; zij stelt dat de commissaris-generaal op geen enkel materieel element steunt om zijn standpunt te motiveren.

Dat verzoekster niet wist wie haar neef op 15 mei 2009 was komen halen en of hij officieel gezocht werd, wijt zij aan het feit dat deze personen *"pertinent wisten dat zij het risico liep ondervraagd te worden en verkozen geen enkele verklaring te doen die hen in gevaar zou kunnen brengen"* (zie het verzoekschrift, p. 7). Verzoekster stelt dat zij zal proberen inlichtingen in te winnen teneinde te weten te komen of haar neef officieel gezocht wordt dan wel buiten een legaal kader.

Aangaande de *"terroristische gebeurtenissen"* wijt verzoekster haar *"onduidelijke verklaringen"* aan het feit dat zij deze gebeurtenissen niet direct meegemaakt heeft en dat zij zich steunt op *"informaties die de televisie verspreid heeft toen de aanslag begaan werd"*.

Verzoekster meent dat het aantal slachtoffers waarschijnlijk naar beneden toe bijgesteld werd en dat de impact van de aanslag en het aantal gewonden vaak overschat wordt *"in het bijzonder wanneer de overheden propaganda willen maken"*. Aangezien verzoekster zich steunde op *"informaties"* van de pers, kon zij *"rechtmatig"* de naam van de dader niet kennen, *"zelfs in de veronderstelling dat een manipulatie vanwege de overheid ondertussen niet had kunnen plaatsvinden"*. Verzoekster meent dat het voor haar niet mogelijk was om inlichtingen in te winnen betreffende de aanslag, aangezien zij vervolgens door de Kadyrovtsi mishandeld, meegenomen, gefolterd en meerdere dagen vastgehouden werd.

De twijfels die de commissaris-generaal uitte omtrent de reis van verzoekster en diens vermoeden dat zij bewust haar reispaspoort heeft achtergelaten in de wagen om informatie die dit paspoort bevat, te verbergen, zijn volgens verzoekster *"loutere speculatie"*; zij verklaart dat de mensensmokkelaar haar aangeraden had dit stuk achter te laten, wat zij deed omdat zij deze persoon vertrouwde. Indien zij toen geweten had dat deze handelwijze haar zou benadelen, zou zij anders gehandeld hebben.

Betreffende de subsidiaire bescherming, benadrukt verzoekster dat zij door de Kadyrovtsi aangehouden, vastgehouden en aangerand werd, omdat zij haar ervan verdachten haar neef en haar echtgenoot verborgen te houden. Zij stelt dat de Kadyrovtsi als *"keurwacht"* van de president *"in de dorpen ontzetting wekken om de naasten van de leden van de opstand te bestraffen"*, dat zij niet aarzelen om *"degene die ervan verwacht worden van de islamitische invloedsfeer deel uit te maken of te helpen"* te bedreigen, te ontvoeren en te folteren, dat ze mannen en vrouwen mishandelen volgens eigen willekeur, dat ze jacht maken op opstandelingen en smerige maar doeltreffende praktijken hanteren, dat ze familieleden van opstandelingen ontvoeren.

Dergelijke zaken kunnen volgens verzoekster niet genegeerd worden; zij kan aldus *"rechtvaardig veronderstellen dat zij in geval van terugkeer in haar land opnieuw last zal hebben van deze personen"*, omdat de overheden haar niet zullen kunnen beschermen *"aangezien zij dergelijke handelingen dekken"* (zie het verzoekschrift, p. 10).

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te herzien en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing nietig te verklaren.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster in haar verzoekschrift stelt eigen problemen te hebben en poneert dat de asielaanvraag van haar echtgenoot de geloofwaardigheid van haar eigen asielaanvraag niet mag beïnvloeden.

In haar verzoekschrift voert zij tevens aan dat haar man *“nieuwe informatie betreffende zijn dossier bekomen heeft”* en dat deze documenten aantonen dat het onderzoek van zijn asielaanvraag destijds door de Belgische asielinstanties verkeerd was.

Verzoekster legde ter terechtzitting daaromtrent een niet-geïnterviewd stukkenbundel neer.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal bij beslissing van 25 november 2008 van de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus niet erkende en hem de subsidiaire beschermingsstatus weigerde; deze beslissing werd op 30 maart 2009 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zijn beroep bij de Raad van State werd op 22 april 2009 verworpen, waardoor deze beslissing kracht van gewijsde kreeg vermits ze het voorwerp was van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen.

De Raad is naar aanleiding van de beoordeling van het beroep van verzoekster tegen de beslissing van weigering van de status van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus, niet bevoegd om de in kracht van gewijsde getreden beslissing met betrekking tot de afwijzing van de asielaanvraag van haar man te beoordelen.

Daarenboven merkt de Raad op dat de bijgebrachte documenten een niet geïnterviewde bundel betreft van fotokopieën van documenten en fotokopieën van vertalingen, welke door verzoekster, buiten de vermelding in het verzoekschrift dat haar man *“nieuwe informatie betreffende zijn dossier bekomen heeft die aantonen dat het onderzoek van zijn asielaanvraag destijds door de Belgische asielinstanties verkeerd was”*, niet geduid worden.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die in de bestreden beslissing stelt dat de door verzoekster aangehaalde problemen gedeeltelijk voortvloeien uit de door haar man aangehaalde problemen; aangezien vaststaat dat diens asielrelaas bedrieglijk is, heeft de ongeloofwaardigheid van zijn problemen een weerslag op het relaas van verzoekster waar zij zijn problemen inroept om haar voorgehouden moeilijkheden met de Kadyrovtsi in juni 2008 en in mei 2009 in haar land van herkomst uit te leggen.

Bovendien wijst de Raad er op dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Verzoekster bevestigt dat het gemakkelijk is om documenten te bekomen in haar land aangezien alles er te koop is, maar argumenteert dat dit *“niet toelaat tot het besluit te komen dat zij deze convocaties in die omstandigheden bekomen heeft”*.

De bestreden beslissing stelt echter duidelijk dat er meerdere elementen zijn om ernstig te twijfelen aan de authenticiteit van de convocaties:

“De convocaties die u voorlegt en die gericht is aan uw man, verandert bovenstaande vaststelling niet. Zo moet worden opgemerkt dat de convocaties geen informatie bevat over de zaak in het kader waarvan uw echtgenoot zich diende te melden noch over de hoedanigheid waarin hij zich diende te melden. Ook de stempel van de uitreikingsinstantie in de linkerbovenhoek ontbreekt.

Al deze elementen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de convocaties, waardoor de bedrieglijkheid van het asielrelaas van uw man alleen maar kan worden bevestigd.

Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat uw schoonbroer, door wiens hulp u zelf ook vrijkwam, voor de Tweede Tsjetsjeense Oorlog bij de ROVD werkte en hij nog steeds veel connecties heeft (CGVS, p. 14).”

Verzoeksters stelling dat het normaal is dat een convocatie de aard van de zaak niet preciseert, gezien het *“verrassend effect”* dat de politie wilt behouden voor de opgeroepene, is slechts een bewering die niet gestaafd wordt.

Dat het *“niet abnormaal is dat zij niet weet wie dit document bij haar gebracht heeft”* omdat zij niet in haar huis leefde op het ogenblik dat haar echtgenoot de convocatie ontving en omdat haar schoonzus hem deze convocatie overhandigd heeft, acht de Raad niet onvoldoende om de vastgestelde onwetendheid te verklaren.

De Raad stelt immers vast dat verzoekster onaannemelijk vaag bleef over de inhoud van de convocatie, aangezien zij niet wist wanneer de convocatie toekwam noch door wie haar man werd opgeroepen of wanneer hij zich diende te melden, terwijl op de convocatie duidelijk staat aangegeven op welke datum en bij welke persoon verzoeksters echtgenoot zich moest melden.

Van verzoekster, die verklaarde problemen te hebben gekend in juli 2008 en mei 2009 met de autoriteiten in haar land van herkomst omwille van de problemen die haar man had, kan nochtans worden verwacht dat zij op de hoogte is van een aantal elementaire gegevens omtrent de door haar neergelegde convocatie.

Verzoeksters bewering dat een zegel op het document beschadigd kan worden tijdens het vervoer van het document, houdt geen steek gezien de bestreden beslissing handelt over een ontbrekende zegel en niet over een ontbrekend deel van een zegel. Dat het niet uitgesloten is dat de politieagent *“doodgewoon vergeten heeft hem te kleven”*, is een blote bewering.

Volgens verzoekster wordt de motivering in de bestreden beslissing aangaande de convocatie vernietigd, gezien de contacten van verzoeksters schoonbroer met de politie *“aangezien men hieromtrent een volkomen perfect vals document had kunnen verwachten”*.

Indien verzoekster bedoelt dat haar geloofwaardigheid versterkt wordt door het neerleggen van een gebrekkig document -boven een volkomen perfect vals document-, wordt zij niet gevolgd; vastgesteld werd dat het neergelegde document hiaten vertoont die de authenticiteit aantasten.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen wat in casu niet het geval is.

Dat verzoekster niet alle documenten heeft kunnen inzamelen die aantonen wat er in haar land van herkomst gebeurd is, wijt zij aan het feit dat zij *“haar raadsman zeer laattijdig, en kort voor haar verhoor door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen ontmoet heeft”*.

De Raad wijst er op dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van haar verdediging; het kan zeker de commissaris-generaal niet ten kwade worden geduid dat verzoekster blijkbaar niet diligent is geweest om beroep te doen op een advocaat.

De commissaris-generaal acht het onaannemelijk dat verzoekster niet wist door welke instantie zij werd aangehouden, noch waar zij werd aangehouden of hoe haar schoonbroer te weten was gekomen waar zij werd vastgehouden en wie hij had betaald voor haar vrijlating. Verzoekster legt hieromtrent uit dat haar schoonbroer een losgeld betaalde aan een derde persoon, en niet rechtstreeks aan diegene die verzoekster aangehouden hebben en dat er in Tsjetsjenië plaatsen zijn waar mensen worden vastgehouden die niet bekend zijn.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die stelt dat niet kan worden ingezien hoe de schoonbroer van verzoekster erin zou kunnen slagen om te achterhalen waar zij werd vastgehouden en haar vervolgens vrij te kopen zonder te weten wie er verantwoordelijk was voor de aanhouding.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster verklaarde zich niet geïnformeerd te hebben bij haar schoonbroer; ze stelde niet gevraagd te hebben waar zij werd vastgehouden en wie hij voor haar vrijlating heeft betaald.

De Raad meent echter dat er van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht enige belangstelling mag worden verwacht in de problemen die de oorzaak vormden van zijn vlucht. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een zware impact op verzoeksters leven is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij haar schoonbroer om verduidelijking vraagt wat betreft haar vasthouding en vrijkoping.

Verzoeksters nalatige houding keert zich tegen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Dat verzoekster niet wist wie haar neef op 15 mei 2009 was komen zoeken en of hij officieel gezocht werd, wijt zij aan het feit dat deze personen *“pertinent wisten dat zij het risico liep ondervraagd te worden en verkozen geen enkele verklaring te doen die hen in gevaar zou kunnen brengen”*; zij belooft inlichtingen in te winnen.

Deze uitleg verklaart echter niet waarom verzoekster het niet nuttig achtte zich te informeren of haar neef officieel gezocht of vervolgd werd.

Ook hier wordt in hoofde van verzoekster een gebrek aan interesse vastgesteld; verzoekster geeft in haar verzoekschrift (zie p. 8) deze houding trouwens toe wanneer zij stelt “*dat dit wat haar betreft echter geen groot verschil maakt*”.

Verzoekster wijt haar “*onduidelijke verklaringen*” aangaande de “*terroristische gebeurtenissen*” aan het feit dat zij zich steunde op “*informaties die de televisie verspreid heeft toen de aanslag begaan werd*”, dat het aantal slachtoffers waarschijnlijk naar beneden bijgesteld werd en dat de impact van de aanslag en het aantal geraakte personen vaak overschat wordt. Zij benadrukt tevens dat zij naar aanleiding van de terreuractie door de Kadyrovtsi mishandeld, meegenomen, gefolterd en meerdere dagen opgesloten werd.

De commissaris-generaal antwoordt terecht dat van verzoekster die haar land van herkomst diende te verlaten omdat haar neef door de autoriteiten werd gezocht omwille van zijn eventuele betrokkenheid bij een aanslag, nochtans kan worden verwacht dat zij zich zou informeren omtrent wat er precies gebeurd is. Zij verbleef na haar vrijkoping bovendien nog vier maanden in Rusland, zodat het niet aannemelijk is dat zij voor informatie enkel kon afgaan op “*de informaties die de pers op de dag van de feiten verspreid heeft*”. Ook tijdens haar verblijf in het onthaalland had verzoekster nog ruim de tijd om zich te informeren over de gebeurtenissen van mei 2009.

Ook deze nalatige handelwijze keert zich tegen haar bewering vervolging te vrezen omwille van de daden van haar neef.

Het vermoeden van de commissaris-generaal uitgedrukt in de bestreden beslissing dat verzoekster opzettelijk haar paspoort heeft achtergelaten om daarin vervatte informatie achter te houden, is volgens verzoekster “*loutere speculatie*”; zij geeft aan dat de mensensmokkelaar haar aangeraden heeft dit te doen en zij deze raad gewoon heeft opgevolgd.

De Raad merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat verzoekster haar paspoort bewust in de wagen van de chauffeur die haar naar Polen bracht zou hebben achtergelaten.

Ook wijst de Raad er op dat verzoekster bij het commissariaat-generaal een andere verklaring aflegde, namelijk dat zij het paspoort ‘vergat’ in zijn auto (zie het verzoekschrift, p. 7).

Aldus deelt de Raad het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de erin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden.

Gelet op aan het administratief dossier toegevoegde informatie, die de Raad volgt, is het immers ongeloofwaardig dat verzoekster de EU is binnengekomen aan boord van een wagen zonder een persoonlijke identiteitscontrole te hebben moeten ondergaan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande haar vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, herhaalt verzoekster dat zij door Kadyrovtsi aangehouden, vastgehouden en aangerand werd. Zij verwijst naar een aantal persartikels dienaangaande en besluit dat zij terecht kan veronderstellen dat zij in geval van terugkeer naar haar land, deze personen haar opnieuw zullen belagen en dat de overheden haar niet zullen kunnen beschermen.

De Raad wijst er op dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist.

Haar relaas werd als ongeloofwaardig beoordeeld.

De verwijzing naar persartikels over gewelddaden van Kadyrovtsi tegenover opstandelingen en hun familie, is aldus niet relevant.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 23 september 2011 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet derhalve geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE